

szky
ann
Wá-
Kacz-
heidl
semmi

CSI
A.

a és
lány«
atos ;
Lap«-
látsz.
nem
talál«
ebben
ma a
De
b, ezt
gszer-
n jól
a. —
i. Ez
y na-
zobor
estnek
dicső
De a
látni
tatlan
érez-
okára
henyi,
s több

Ve-
go. A
alóban
i ese-
sokkal
ni, ha
vitéz-
párbaj
dolog,
o bizo-
lán si-
gy ki-
ky Gi-
llek az
Olga.
es és 5
s meg-
bi kis
Azt a
z ígért
köv.)

um-épület
ulat.

KIS LAP

Az ÁRVIZRÖL. (Lásd a 181. lapon.)

AZ ARANY SERLEG.

— Elbeszélés. —

(IX. folytatás.)

z volt tehát a büntetés! Kicsapva az iskolából!

Azt hiszem, magam is halálsápadt lettem; reszkettem és szinte félve tekintettem Blankára. Mély csönd volt a teremben, mindenki meghatottan nézett a szegény kiüszöttre.

Blanka néhány pillanatig meredten bámult maga elé, mintha nem akarná elhinni amit hallott. Aztán hirtelen görcsös zokogásra fakadt, térdre borult az igazgatóelőtt, megragadta kezeit és szívszaggató hangon mondá:

— Oh legyen irgalmas, ne üzzön el! Mérjen rám akármily kemény büntetést, csak ne üzzön el! Én nem mehetek el Budapestről!

Az igazgatóelő meglepetve nézett reá.

— Szerencsétlen gyermek! Nem mehetsz el? De hát micsoda gonosz titok ez? Magyarázd meg, akkor talán megváltoztathatom büntetésedet. Szólj!

Blanka szomorúan fölemelkedett s alig hallhatóan mondá:

— Azt nem tehetem!

— Akkor hát vége mindennek, szólj az igazgatóelő szigorúan. Menj szobádba s ott várd be mit parancsolok tovább.

Blanka szótlánul meghajtá fejét és kiment; a könnyek sűrűn peregtek végig halvány orozáján s nem volt senki az egész iskolában, aki vele együtt ne könyvezett volna. Oly mély fájdalom, oly igazi kétségbeesés tükröződött arczán, hogy mindnyájan láthattuk, hogy nem

valami haszontalan csiny rejlik a dologban. Alig tudtunk aztán figyelni az egész leczke alatt s kivált én, alig vártam, hogy Blanka után siethessek.

Mihelyt vége lett az órának, Blanka szobájába siettem, meggyőződve, hogy sirva és nagy szomorúságban fogom találni. De nagy csodálkozásomra Blanka nem volt szobájában s midőn szekrényét megvizsgáltam, láttam, hogy kalapja, napernyője ismét hiányzik, — tehát bizonyosan megint elment titkos útjára.

Egészen megzavarodva mentem ki s hamarjában nem tudtam, mit tegyek: jelentsem-é az igazgatóelőnek a dolgot, vagy eltitkoljam — midőn megnyílt az ajtó s Gábor bátyám lépett be hozzám s nagy sietéssel köszönve mondá:

— Készülj fel hamar, Mariska, és jöjj velem!

— Veled? Hová?

— Majd meglátod, ha ott leszünk.

— Igen, de nekem nem szabad engedély nélkül kimennem.

— Tudom s már megkértem az igazgatóelőt, eressen el velem egy kis sétára. Megengedte, tehát jöjj hamar.

Gyorsan fölkészültem s néhány perc múlva már kint voltunk az utcán. Még egyszer kérdeztem, hová megyünk, de Gábor megint csak azt felelte:

— Majd megtudod nem sokára.

E mellé olyan komoly arcot csinált, hogy láthattam, hogy valami nagyon komoly dologról van szó. Nem faggattam tovább; tudtam, hogy Gábor, amilyen komoly fiatal ember, nem üz velem tréfát.

Sokáig mentünk mindenféle utcákon keresztül, mindig tovább kifelé, míg végre

egy nagy épülethez értünk. Mikor láttam, hogy Gábor ide befordulni készül, meglepetve mondtam:

— Ide megyünk be? Hiszen itt az van fölírva a kapu fölött, hogy kórház.

— Igen, ez kórház. Itt vannak a szegény betegek.

— De hát mi dolgunk van nekünk itt?

Gábor nem felelt, hanem előre sietett s a kapustól halkán kérdezett valamit. A kapus a nagy udvaron levő kert-féleire mutatott s Gábor, engemet karon fogva, monda:

— Most készülj egy nagy meglepetésre.

A fák közé mentünk s itt az árnyas helyeken sok sápadt beteget láttunk, akik egy kis időre kijöttek a szobából szabad levegőre. Nagyon megsajnáltam ugyan őket, de azt mégsem gondolhattam, hogy Gábor csak azért vezetett volna ide, hogy ezeket lássam. Már jó ideig jártunk erre-arra s Gábor figyelmesen nézegetett körül; egyszerre megszorította karomat s egy félreeső, majdnem elrejtett zug felé mutatva, monda:

— Nézz oda!

Oda néztem s láttam egy épen még nem öreg, de egészen megtört férfiut, halálsápadt, beesett arcczal, ősz hajjal, sovány, aszott kezekkel, nagyon, nagyon szegényes ruhában. Meghajolva, fejét félkezére támasztva ült a padon, másik kezével pedig egy csinosan öltözött leánykát tartott átölelve s a leányka mindkét kezével átölelve a szegény beteget, kihez gyöngéden meglepetésemben simult. Majd

fölkiáltottam — mert ez a lányka — Blanka volt!

— Csöndesen, intett Gábor.

Szótlatlanul közeledtünk e sajátságos pár felé s csak akkor vettük észre, mikor egészen előttük állottunk. A beteg nyugodtan nézett ránk, mintha kérdezni akarná, mit akarunk? De Blanka, amint fölpillantott s meglátott minket, megdöbbenve rebegé:

— Mariska! Gábor! Ti itt!

— Igenis, kedves Blankám s bizonynyal kitalálod, hogy miattad vagyunk itten!

A beteg öreg, botra támaszkodva, lassan fölemelkedett s megcsókolván Blankát monda:

— Menj leányom, menj velök vissza és ne is jöjj többé.

— Nem, nem! szólt Blanka határozottan; inkább soha sem térek többé vissza hozzájok, hogysem elhagyjam szegény beteg atyámat!

— Atyádat! kiáltám én és Gábor, egyformán elámulva.

Az öregnek, úgy látszik, nem volt kedvére, amit Blanka mondott; de egy pillanat múlva mintha mást gondolt volna, mert ismét egészen nyugodtan így szólt:

— Igen, én vagyok Blanka atyja!

Meglepetésünkben némán bámultunk hol Blankára, hol az öregre, ki ezalatt ismét leült s hosszú ideig szintén hallgatott; végre Gábor megszólalt s az öreghez fordulva monda:

— Bocsáson meg, hogy most már még tovább faggatom. Blanka, ha nem is édes testvérünk, de olyan, mintha családunk tagja volna; szeretjük, mint testvé-

rünket s nekem kötelességem örködni fellelte, atyám ezt megvárja tőlem. Ön azt mondja, hogy atyja Blankának; de mi eddig azt hittük, hogy Blanka atyja meghalt, mert különben nem hagyta volna anyyi esztendő óta leányát.

— Nem, nem haltam meg, felelt az öreg igen komolyan; és nem is hagytam el gyermekemet. De önnek igaza van, fiatal barátom, én magyarázattal tartozom önöknek. Önök oly nemeslelkűek voltak, oly jók voltak szegény leánykám iránt, hogy joguk van mindent megtudni. Üljenek le ide mellém, elmondok mindent; elmondom még azt is, amit eddig még Blanka előtt is titokban tartottam. Ha már itt vannak, ám tudjanak meg mindent.

Leültünk a padra s feszült kíváncsisággal lestük a beteg szavait. Blanka ismét odasimult hozzá s néhány pillanattig mély csöndben ültünk, mialatt az öreg elmerültnék látszott gondolataiba; aztán hirtelen így kezdé beszédét:

— Nagyon régi időkre kell visszateérnem, hogy mindent világosan elbeszélhessek, — arra az időre, mikor még magam is kicsi gyermek voltam, mikor még nem tudtam, milyen nehéz megpróbáltatások érhetik az embert életében. Boldogan éltem gyermek-éveimet; szüleim előkelők voltak s én azt hittem, hogy nagyon gazdagok is. De még alig voltam tizenkét éves, midőn az első szomorúság utólért: sokféle csapások sujtották atyámat s egy napon megtudtam, hogy mindenünket elvesztettük, majdnem koldusok vagyunk. Gyermek-ésszel én ezt akkor még nem vettem ugyan olyan nagyon zokon s csak

az fájt, hogy jó szüleimet szenvedni, szomorkodni láttam.

(Vége következik.)

I L O N K A.

FARKAS vagy-é, bárány vagy-é
Nem tudom megmondani;
Hanem azért mint a lovat
Jól meg foglak hajtani.

A V A K K Ö L T Ő.

(Képpel a 184—185. lapokon.)

KÉT száz esztendővel ezelőtt, messze Angolországban, e sziget-birodalomban élt egy lángelméjű költő, kinek hite és dicsősége mai napig is él s kinek műveit a mivelt világban mindenütt gyönyörködve olvassák. Milton volt a férfiú neve. És nemcsak lángelméjű költő, hanem nemes szívű férfiú is volt, aki embertársai javáért fáradhatlanul működött és népét védelmezte az akkor uralkodott zsarnok király ellen is. Ezért aztán sok üldözést, bántalmat kellett szenvednie, de ő ezt mind nyugodtan eltűrte, mignem egy még sokkal nagyobb csapás érte: elvesztette szeme világát, megvakult!

De ez a nagy szerencsétlenség sem törte meg és épen mint vak ember írta legremekebb munkáit, — azaz nem írta maga, hanem tollba mondta. Három leánya volt s ezek odagyültek atyjuk körébe s egyikök írta, amit a világtalan nagy költő tollba mondott. És így a gyermeki szeretet segítségével létrejöttek az örökké becses remek művek.

Ezt a megható jelenetet pedig most egy magyar művész, Munkácsy Mihály lefestette és amily világhírű a hajdan élt költő műve, épen olyan világhírű lett most a jeles magyar festő képe, melyet róla készített. Párisban volt kiállítva s az első jutalmat nyerte el, azután ide hozták Budapestre s tudom, itt lakó kis olvasóim közül is sokan látták. Hogy pedig a többiek is tudhassák, körülbelől milyen e világhírű magyar festmény, lerajzoltattam és ezennel közlöm is, mert minden magyar fiút és leányt bizonnal érdekel az, ami a magyar névnek dicsőséget szerez a mivelt világ előtt.

A Z Á R V I Z R Ő L.

(Képpel a czimlapon.)

DÓRA néni Emmikének
Egy nagy könyvből olvasgat
Mindenféle történetkét:
Vidámokat, búsakat.

A szomoruakból főleg
Egy hatja meg nagyon őt:
A pesti nagy árviz rajza
Vagy negyvenegy év előtt.

S a hogy Dóra néni olvas:
Kívül morgás, zaj, moraj.
Hallgatóznak és szorongva
Kérdezik: »Szent Ég, mi baj! ?«

És betoppan a jó apa,
Kezében hirlap remeg.
Szeme könnyes. »Jó Szegednek
Vége, vége, gyermekek!

»A felbőszült Tisza folyam
Alig harmincz perc alatt
Összedönté. Alig látsz már
Belőle néhány falat!

»A szép alföld gyöngye volt az,
Gazdag, boldog és magyar!
És most házat, földet — és ah! —
Amnyi embert viz takar!«

És zokogva dől a honfi
Melléjük a pamlagra
S könyvtől ázó arczát mind a
Két kezébe takarja.

Dóra, Emmi megölelik
S vele sírnak közösen:
»Sárba' ne hagyd, hozd uj fényre
E szép gyöngyöt, Istenem!«

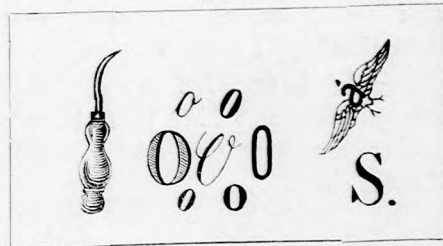
»Nem is hagyja!« szól lelkesen
Az apa és föltekint.
A magyar király is mondá:
»Szeged élmi fog megint!«

»Szebb lesz, ragyogóbb és dúsabb,
Mint milyen volt ezelőtt!
Csakhogy minden magyar fő s kar
Bőven megsegítse őt!«

»Igen, igen!« szól a két lány
S lelkesülten fog kezét:
»Mint az ár után Pest — virul
Szebbre, nagyobbra Szeged!«

KÉP-REJTVÉNY.

— Földrajzi. —

A VILÁGLÁTOTT EGÉRKE.

— Mese öt képpel. —

KAMRÁNAK egyik csöndes zugában, jól elrejtve a lisztes láda mögött, élt egy nyugalmas, békés egérmama az ő kis fiával, a fürgé kis Farkinczással. Lakásuk olyan pompás volt, hogy jobbat akár az egérkirály sem kívánhat, ha ugyan van az egereknek királya amit én bizony hamarosan nem tudnék megmondani; a veszedelmes macska még csak közel sem férhetett, nyáron nem volt meleg, télen nem volt hideg, eleség volt bőven közel, nem kellett érte messzire fáradni. (Lásd a képet a 183 lapon.)

Az egérmama nem is ment soha messzire kedves lakásától, egészen boldog volt otthon. Ha nappal egy ragyogó napsugár bevilágított az ablakon, az egérmama okos képpel mondá:

— Lásd, fiacskám, ez a nap! Most nem szabad sokat kint járnunk, mert ilyenkor járnak az emberek, azok pedig ellenségeink.

Éjjel pedig, mikor a hold világított be, így szólt:

— Lásd, ez meg a hold; most éjjel van, mehetünk eléséget keresni.

A kis Farkinczás váltig szeretett volna még egyebet is megtudni, de az egérmama nem tűrte a sok beszédet; aztán meg, az igazat megvallva, nem is sokat tudott, mert jámbor, csöndes egérke volt egész életében, nem igen törődött azzal, mi van a kamrán kívül. Az úgy sem neki való, mit törődjék vele?

De a nyughatatlan kis Farkinczás nem érte be ennyivel. Egy éjjel, midőn a hold ismét gyönyörűen világított, sikerült fölkapaszkodnia egészen az ablakra s amint kitekintett a szabadba, egészen elámult. Milyen nagy térség van ott! És mennyire más minden, mint itt a szűk, sötét kamrában. Sokáig báméskodott s végre, mikor visszatért, kíváncsian kérdé:

— Mama, mi van odakint?

— Odakint? ott van a nagy világ, felelt az egérmama nagyon komolyan.

— A nagy világ? És mi az?

— Oh, az borzasztó hely!

— Borzasztó? De hát honnan tudod? Jártál már odakint?

— Én magam nem . . . oh, borzadok, ha csak rá is gondolok.

— De hát miért? faggatta a kicsi, épen mint kis gyermekek szoktak, meg nem elégedve mamájuk egyszerű jó tanácsával.

— Miért? oh kedves fiam, keserű emlék ez! Ott a nagy világban vesztette el az atyád életét! Azóta özvegy vagyok és siratom!

— Hm! Apám bizonyosan vigyázatlan volt.

— Tiszteld apád emlékét! szólt az egérmama szigoruan. — Ő a legbölcsebb egér volt messze környéken, hozzá jöttek tanácsért mindenfelől. Oh, de ellenségeink még sokkal fortélyosabbak!

Farkinczás elhallgatott, de épen nem volt megnyugodva s titkon ilyen formát gondolt:

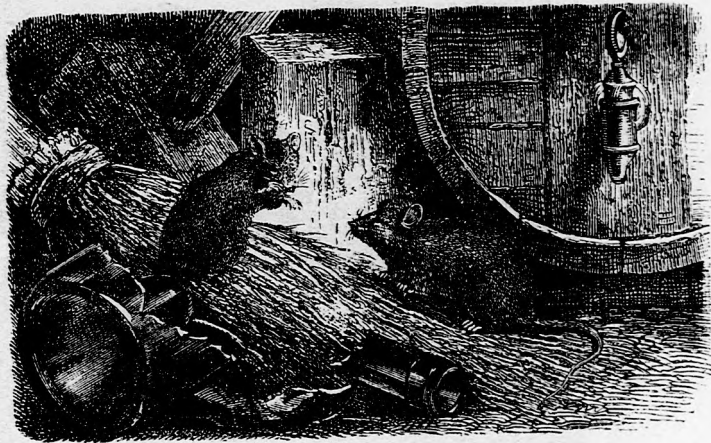
— No bizony, szeretném tudni, mi baj érhetne? Nem vagyok ám én olyan ostoba, hogy ne lássam, hol fenyeget a

veszedelem. Csak nem fogok örökké ebben a szűk zugban élni, mikor odakint olyan szép és nagy a világ. Én bizony szétnézek kissé a világban.

Nem mert mindjárt szólni s néhány napig még gondolkozott uti terve fölött. Egyszerre azonban odalépett anyja elé és nagy határozottsággal mondá:

— Édes anyám, én megyek kissé világlátni: de nem sokára visszatérek.

— Az Istenért mi jutott eszedbe!

A BIZTOS ZUGOCSKA. (Lásd a 182. lapon.)

szólt az egérmama ijedten. Hiszen még te fiatal, tapasztalatlan vagy, hogy ilyen vakmerő utra vállalkozzál

— Épen azért megyek, hogy tapasztalokat gyűjtsek a nagy világban, felelé Farkinczás büszkén.

— Oh ne menj! Soha sem foglak többé látni!

De hiába beszélt a szegény jó egérmama, hiába kérte, Farkinczásnak nem volt maradása.

— Meglásd, mondá, milyen hírem lesz, ha visszatérek. Valamennyi szomszédunk és rokonunk közt én leszek a legghiresebb legény, irigyelni fog mindenki. Én tehát megyek. Isten veled, anyám! (Lásd a képet a 186. lapon.)

Szegény jó öreg egérmama keservesen zokogott, de Farkinczás azért csak utnak indult és szaporán karikázott ki a nagy világba. Még nem igen messzire haladt,

(Folytatása a 186. lapon.)

A VAK KÖLTŐ. (lásd a 180. lapon.)

(Folytatás a 183. laphoz.)

mikor találkozott a vén Orrondi val, a tiszteletre méltó aggastyánnal, aki a legöregebb egér volt az egész környéken s bölcsesége, nagy tapasztalatai miatt az egész egér népség előtt nagy tiszteletben állott.

— Hova, hova, kis öcsém? kérde az öreg.

— Megyek világot látni.

— Világot látni? De remélem, nem

azt akarod mondani, hogy tapasztalatlan kis ficzkó létedre neki indulsz a nagy világnak és még magad sem tudod hová?

— Már pedig biz az körülbelől úgy van, szólt Farkinczás hetykén. Kissé szét akarok nézni a világban.

— Azt tanácsolom, fordulj vissza, mert különben attól félek, soha sem látunk többé.

— Oh, és valjon miért nem? Én bizony nem félek semmitől.

— Nem félsz? Oh, szeleburdi, meg gondolatlan ifju! De hát tudod-é te, mi az a macska, meg az egérfogó?

— Macska? Egérfogó? No hát ugyan mi az?

— No lám, még hirtől sem ismered! Ezek a mi ellenségeink, a mi veszedelmünk. Hogy fogod kikerülni, ha nem ismered?

— Oh, ne féltsen engemet. Van ám nekem eszem, hogy észre vegyem, ha valami baj fenyeget. Isten áldja meg, bácsi!

Ezzel Farkinczás ott hagyta az öreget és vigan odább ment, mialatt a jó öreg fejét rázogatva sohajtá:

— Szegény gyermek! Bizony sajnálom, mert okvetlenül bajba kerül könnyelműsége által.

Farkinczásnak azonban nem voltak ilyen aggodalmi s jó kedvűen karikázott tovább. Nem igen sokáig ment, midőn egy magához hasonló fiatal vándor egérfut pillantott meg.

— Jó reggelt, pajtás! szólt Farkinczás. Hová igyekszel?

— Hát csak kissé szétnézek a világban.

— Igen? No ez pompás! Én is épen egy kis vándorlásra indultam. Ha tetszik, mehetünk együtt.

— Az bizony nagyon jó lesz.

— Így tehát megindultak együtt s nagyvigan és büszkén haladtak előre, ki az udvarra.

— Oh, milyen szép és nagy a világ! szólt Farkinczás, amint kiérték s hátsó lábaira ágaskodva szétekintett.

ISTEN VELED ANYÁM! (Lásd a 183. lapon.)

— Az ám, szólt a másik. És milyen óriási állatok vannak benne!

Az udvaron mindenféle házi állat volt épen együtt; ott sétált egy mérges bika, távolabb juhok, bárányok, tyukok, libák, s a két egérke mindezt nagy kíváncsisággal szemlélte.

— Ugyancsak fognak otthon bámulni, ha elmondjuk, mit mindent láttunk! szólt Farkinczás elégtelen.

— Igen ám, csak hogy nem fogjuk tudni jól elbeszélni, ha nem tudjuk, melyik micsoda.

— Igaz a! Kicsé kérdezősködnünk kell.

Épen a sertésöl mellett haladtak el, melyben egy kövér sertés kényelmesen elnyújtózva heverészett, miután épen jólakott kukoricával. Az egérkék

udvariasan köszöntek és Farkinczás kérdé:

— Tisztelt uram, szabad becses nevét kérdenem? (Lásd a képet ezen a lapon.)

— A nevemet? Hát aztán miért kell azt tudnotok? szólt a hizó röhögve.

— Hát ... csak tudni kívánjuk ... hátha talán rokonok vagyunk? Mi egerek vagyunk ... házi egerek.

— No, én nem vagyok egér, sőt ha nem volnék annyira jóllakva, akár mind-

járt föl is falnálak. Takarodjatok innen, ne háborgassatok.

A két egérke ijedten odább ment s mikor már jó messzire voltak, Farkinczás nagyon böles arccal így szólt:

— Ahá, tudom én már, ki az! Bizonyosan a macska, a mi ellenségünk, akire az öreg bácsi figyelmeztetett. No, szerencse, hogy nem volt éhes.

Nem messzire sétált a bika; ettől is megkérdezték, mi a neve, nem rokonuk-e?

— Micsoda? bömbölt a bika dühösen. Én rokonotok, nektek, ti haszontalan kis férgek? Hallott-e a világ ilyen vakmerőséget! Rögtön agyontaposlak, ti törpe ficzkók!

Két kis vándorunk alig tudta, hogy szaladjon ijedtében. Észre sem vették, hogy

egyenesen a konyhába jutottak be. Elbújtak a szekrény alá s miután félelmük kissé lecsillapult, Farkinczás ismét nagyon okos képet csinált és így szólt:

— Mégis azt hiszem, csalódtam az elébb ... nem az volt a macska, hanem ez a dühös, szarvas szörnyeteg. Szerencse, hogy olyan nagy, nem üldözhet minket, könnyü elrejtőzni előle.

— Igazad van. Aztán nem is olyan

SZABAD BECSÉS NEVÉT KÉRDEZNEM?

veszedelmes, mint beszélük. Hiszen már messziről lehet látni. — De most már menjünk tovább.

A konyhában épen ekkor senkisé volt, csak egy nagy macska, mely látta az egereket berohanni és elrejtőzni s most leste, hogy előbujanak. Nemsokára elő is bujtak s macska eléjük ment, hogy rájok rohanjon.

— Lám, szólt Farkinczás örömmel, itt már egészen másképp fogadnak. Nézd, élénkbe jön udvariasan mint illik.

Egész bátorsággal kijöttek rejtekükből s nyájasan köszöngetni kezdtek.

— Jó reggelt kívánunk! Van szerencsénk bemutatni magunkat . . . mi utazó egérké vagyunk.

— Oh, nagyon jól ismerlek, felelt a cicza és szemei rettenetesen villogtak. Épen jókor jöttetek, még ma nem ettem egeret.

— Micsoda? . . . szólt Farkinczás rémulten. Ön talán csak nem macska?

— Mindjárt meglátod!

És a cicza, megeléglően a beszédet, néhány hatalmas ugrással ott termett az egérké mellett. Most volt aztán az igazi riadás. Eszeveszetten futottak

vissza a szekrény alá s vitéz Farkinczás barátunk járt elől a futásban. (Lásd a képet ezen a lapon). Szerencsésen el is jutott a szekrény alá s leghátul a fal tövében huzódott meg, várva, hogy pajtása is oda meneküljön. De pajtása bizony nem jött s Farkinczás csakhamar nagy rémullettel sejtette, miért nem jött: kétségbeesett czinczogás hallatszott, aztán csönd lett

nemsokára pedig gyanus ropogás, mint mikor valaki jóízűen falatozik és rágicsál. Semmi kétség sem lehet, a macska megfogta a másik egérkét és megette!

Félve és aggódva kuporgott Farkinczás a zugocskában, mozdulni sem mert, nehogy a macska közelebe jusson. Most már elmúlt minden hetykesége, most már szeretett volna otthon lenni

a békés, nyugalmas lakásban és keservesen megbánta, hogy bolondos észszel neki indult a világnak. De hogy jusson most már haza?

Sokáig szepegett ott, míg végre nagyon megéhezett és jól meggondolva mindent, belátta, hogy valamit mégis csak kell tenni, mert ha itt marad, éhen hal. Óvatosan megmozdult tehát és elébb kémlelődött. Nagy örömére, amint a szek-

ESZEVESETTEN FUTOTTAK VISSZA.

rény alól kikukucsált, épen azt látta, hogy a macska kimegy az ajtón; egyelőre tehát nincs veszedelem.

— Most már valami enni valót kell keresnem, mert eldülök az éhségtől, szólt Farkinczás magában.

Körüljárogatott a szekrények, ágyak alatt s egyszerre valami pompás szag ütötte meg az orrát. Egy csöndes sarokban valami furesa tárgy állt s benne jókora darab szalonna, mintha csak éhes egérek számára készítették volna oda. Ugy is volt az, csak hogy Farkinczás nem tudta, nem ismerte az egérfogót. Egész bátorsággal oda ment, beleharapott a jó falatba, de ebben a pillanatban becsapódott a fogó. Farkinczás menekülni akart, de nem bírt eléggé gyorsan elugrani, — hátsó lábait és farkinczáját a fogó becsipte. Nem tudott mozdulni, meg volt fogva!

Most már végkép elvesztette bátorságát és kétségbeesett zokogásra fakadt. Most már tudta, hogy egérfogóba került s nyomorultan el kellett vesznie!

— Oh, miért is nevettem anyám s a bölcs Orrondi jó tanácsán! Im most már végkép benne vagyok a veszedelemben!

Amint ekként nagy szomoruan sir-dogált, a fal tövéből egy kis lyukból egy öreg egér bujt elő; nagyon öreg, vagy pedig beteg lehetett, mert csak mankón birt lassacskán sántikálni. Odament Farkinczáshoz és részvevőleg kikérdezte, aztán így szólt:

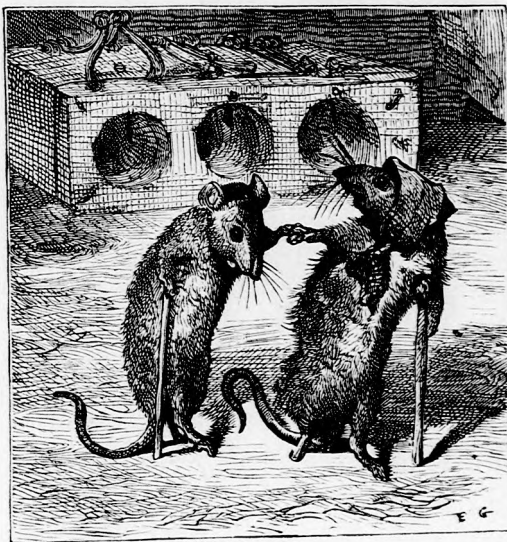
— Kedves fiam, bizony nagy hibát követtél el, de most iparkodjál kimene-külni. Én is ilyen bajba jutottam hajdan; csak úgy menekültem, hogy a féllábom a csapdában maradt, mikor nagy erőfeszítéssel kirántottam magamat. Azóta sánta vagyok. Próbáld meg te is. Inkább sánta lábbal élni, mint hogy a macska meg-egyen.

Farkinczás látta, hogy csakugyan nem tehet egyebet. Addig-addig erőlködött, míg végre

csakugyan kiszabadult, — csak hogy a bőr az egyik lábának jó része ott maradt a gonosz egérfogóban.

A jó öreg egér saját lakásába kísérte a vérző lábu Farkinczást s ott ápolta, míg végre sebei begyógyultak. De most már Farkinczás is csak mankóval tudott járni, melyet az öregtől kapott ajándéka.

Mikor már félig-meddig fölüdült, a jó öreg titkos földalatti utakon elvezette

SZOMORUAN BICZEGETT A KÉT SÁNTA.
(Lásd a 190. lapon.)

a veszedelmes helyről. Szomoruan bicsegett a két sánta egérke. (Lásd a képet a 189 lapon.) Lassan-lassan végre eljutottak Farkinczásék lakásához s a jó öreg bucsut vett és hazatért.

Bizony nem oly vigan és dicsőségesen tért vissza Farkinczás, mint elutazásakor remélte; nem jöttek a rokonok és szomszédok, hogy bámulják és irigyeljék s ő még kevésbé ment hozzájuk. Csöndesen éledélt ezentul s szomoruan emlékezett vissza szerencsétlen kalandjaira. Mikor pedig afféle könnyelmű egér-urfiakkal találkozott, amilyen ő maga is volt valaha: elbeszélte nekik keserves történetét, hogy ne vessék meg a tapasztalt öregek tanácsát, ne rohanjanak veszedelmükbe.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XVI. köt. 9-ik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Halánték.“

Helyesen fejtették meg: Dallos Paulina, Kanitz Ilona és Géza, Geiger Irén és Károly, Fürst Aranka, Amália, Bertalan és László, Liphay Béla, Bobula János, Glück Gyula, Ary Leóna, Jurisics Milike, Radocza Hanna, Umbach Lajos és Géza, Nagy Mariska, Kaufmann Jenő, Auer Klára és Károly, Miavecz Margit, Madarassy Rózsa, Zinsenheim Ilona és Teréz, Auer Teréz és Albert, Jankó János, Székaes Juliska és Etelka, Almássy Emmi, Kauders Ilka, Ella és Lajos, Wolkenberg Gizella és Béla, Baczó Anna és Etelka, Kárpelesz Jenő, Breier Mór, Bruckner Lajos és Tivadar, Rottenbiller Fülöp, Buday Emma, Lengyel Sándor, Manó és Lajos, Klein Henrik és Mór, Pilsy Irén, Scherz Sándor, Szentirmay Béla, Zsilinszky Lajos, Prónay Albert, Hirsch Anna, Lujza és Józsi, Czebrían István, Pátz Szidónia, Duchon Irma és Beatrix, Siska Erzsike, Bogyay Leontin, Balzsay József, Förstner Sándor, Schön Flóra és Lina, Schlesinger Etel és Aladár, Bruszt Adolf, Jéza Maria és János, Dinnyés Jenő, Kozma Sándor, Gazsi Ferencz, Hitre Ödön, Pápai Sándor, Szeremley Lajos, Kohn Jetti, Deutsch Arthur, Reichler Irma és Paulovics Amália,

Rónay Misike, Czanyuga Emma, Tarkőy Konszancia és Tinesi, Wertheim Imre és Pali, Szőke Béla, Tauszik Dezső, Bauer Ödön, Bentze Sándor, Szentkirályi Irma, Held Elemér, Imre Leóna, Grünhut Aurel, Maderspach Sándor és Ferencz, Ráth Mátyás, Engel Ilka és Gizella, Majláth Mariska, Kovács József, Marczelly Ida, Drahanovszky Géza, Lóvy Ida, Jeszenszky Béla, Székely Gyula és Béla, Fülöp Regina és Kálmán, Bagó Milike, Leichter Etelka, Várady István, Frisch Etelka, Káplár Ida, Floderer Jenő, Fest Lajos, Valtér Mariska és Ilonka, Szobotka Imre, Mindel Emma és Józsi, Janicsád Mariska, Kohányi Irma, Kálmán és Győző, Pfeiffer Juliska, Nagy Flóricza, Grün Irma és János, Gasparik Géza, Hirsch Sebő, Kepf Irén, Bleuer Ilka és Berta, Markgraf Erzsike, Unger Irma és Feri, Péczely Géza, Holub Ilonka, Spitzer Janka, Szieberta Imre, Ritter Erzsike, Hecht Emil, Mészáros Julianna, Nagy Zsófia, Gyulássy Emma, Váradi Margit, Polákovics Zsiga, Wachsmann Hermina, Eleőd Tibor, Józsa László, Balassovich Alice, Szlávik Mariska, Vermes Pista, Práff Margit, Horváth Malvin és Ida, Kovács Dezső, Fácánkerti tanyai iskola növendékei, Marcsekényi Ottmar, Balás Elemér, Dömötör László, Raisz Vilma és Aladár, Lichtmann Mór, Péter Gyula, Nagy József és Szentgyörgyi József, Svastics Azala és Simon Jolánka, (sajátkezü írást kívánok! F. b.), Hirsch Berta, Aranka és Gyula, Bauer Anna, Manó és Ede, Török Irén, Bacskády Zoltán, Turnovszky Andi, Mőzner Zsenni és Gizella, Strasser Sándor, Pojlák Anna, Kacvinszky Mariska és János, Schlesinger Dezső, Rozer Terézia, Szalay József, Lörenthey Imre, Dessewffy László, Anyos Viola és Sári, Börzsöny Klémike, Berger Károly, Memmer Adolf, Zucker Ida és Armin, Kubinyi Pali és Jani, Cserna Ilonka, Margit és Erzsike, Brusch Irma, Szeremley Barna, Diemár Ernő, Szundy Aurél, Irsay Andor, Büchler Regina és Gráber Irma, Weisz Andor és Viktor, Berger Ilona és Gizella, Burg Malvin és Jenő, Biró Margit, Heissler Géza, Mattyus Klotild, Machniczky Adrienne, Ruiz Teréz és Antal, Németh Elek, Jezovits Ilka és Kálmán, Bisztray József, Bogos Amália, Spitz Zsiga, Klein Czeczilia, Peschke Bella, Spitz Róza, Uramovics Margit, Raszlavicz Ede, Allaga Vilma.

*

A »KIS LAP« XVI. köt. 7. és 8-ik számaiban közölt rejtvény megfejtését utólag megküldték: Zucker Ida és Armin, Cserna Ilonka, Margit és Erzsike, Kubinyi Pali és Jani, Diemár Ernő, Büchler Regina és Gráber Irma, Baczó Erzsike, Heissler Géza, Németh Elek, Peschke Bella, Hábor Gyula, Blaskovich Ilma, Jurenák Vilma.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Radocza Hanna. Némi csekély igazításokkal meg fog jelenni. Azon a rovátkos papíroson ne írj, mert elrontod vele írásodat. Soha, papíros dolgában, a divat haszontalanabb dolgot nem gondolt ki. — **Wachsmann Hermina.** Az a »gyepke« szó, mint hallom, valami táncz-féle; csak olyan szeszélyes elnevezés lehet. Vagy talán csak tájszó, melynek általánosabb értéket óhajt szereznü a polka-kompozitor vagy a tánczmester. Majd utána járok. — **Kohári Lóránd.** Azt Magyarország minden mappáján megláthatod, hogy a Tisza Titelnél, (régimagyarán Tételnél) ömlik a Dunába. — **Veigelsberg Hugó.** Így meg, újabb alakjában, a kis állatneme érdektelen. Azon köllene megfordulni a dolognak, hogy az uszással dicsekedő gunárt, ami nem az ő érdeme, olyasmi erénnyel homályosítsa el a kakas, mely a saját érdeme, mint p. a vitézség. — **Német Elek** (és nem *Ellek*.) A gyenge rajz nem volna ártalmára a rejtvénynek, csak olyan könnyű ne volna. — **„Égiháború“.** Nem üti meg a közölhetés mértékét. A nyilvánosság követelőbb a néhány biztató jó barátnál vagy elnéző rokonnál. — **Steinitzer Iván.** Jól van az megrajzolva, fiacskám, de csak a cím-rajznak jut színezés. Már most, a tiedet hátrább közölvén, hogyan fejezzük ki a zöld színt fekete nyomásban? — **Fürszt Bertalan.** Amint az illető rovatból meggyőződhetel, sejtelmédben nem esalakoztál. Sokad magaddal vagy. A küldeményről majd csak akkor mondd véleményed, ha láttam. — **D. P.** Aki teljes nevét ki nem írja, nem jöhet tekintetbe. — **„A két testvér“.** Meg fog jelenni. — **Almásy Emmi és Irma.** Nagyon régen megjelent már mind a kettő a »Kis Lap«-ban. — **Hirsch Sebő.** Az »igen« szó nem mindig válasz, mint p. ebben a mondatban is: a sült igen jó. A rejtvény nagy szabotosságot igényel. — **Leustach Mariska.** Üdvözöllek benneteket a »Kis Lap« hívei közt. A többire a másik rovat ad választ. — **Grf. Sigray St. Marsan Sándor.** Leveledet átadtam a kiadóhivatalnak, mely kívánságodhoz képest fog intézkedni. — **Deutsch Ödön.** A válaszokat csak akkor küldöm, mikor jócskán vannak már levelek. Azért késik gondolja egyöntök-másotok, hogy levele nem jött meg. Hogy a »K. L.«-ot szereted, azt szeretem. — **Bacsikády Zoltán.** Már így rendén van a dolog. Hat éves kis legénytől elég szép írás az a tied. Nagyot nőjj! — **Rudi.** Rudi? De milyen Rudi? Csak a cziezának s a kanári madárnak szokott egy neve lenni. Vagy az a huszár ott a levél sarkában azt jelenti, hogy Huszár Rudi? A rejtvénykéek gyarlócskák. — **Pápai Árpád.** Az óhajtott választ a kiadóhivatal adja meg, melynek soraidat át küldöttem. — **Vörösváry testvérek.** Hogy ti annak a jeles

férfiúnak rokonai vagytok, csak növeli előttem kedvességteket. — **Klein Henrik és Mór.** Szívesen látlak titeket is a »Kis Lap« zászlaja alatt. — **Wiesel Minka.** A bátorságnak sajnós! nem volt meg a kívánt eredménye. Talán máskor sikerül. — **Prónay Albert.** Azok az ikerhatalcskák mint afféle természet játéka mint ritka tünemény voltak nektek bemutatva. Hogyan származik az ilyen kivételes példány, annak fejtegetése a l a p o s képzettséget követel egy tőled, mint — tőlem. — **Eichner Teréz és Janka.** A »Kis Lap« iránti ragaszkodást nem azzal fejezitek ki, hogy ti is dolgoztok számára. Forgó bácsi hü felesé a munkában a derék Tamás bácsi, egykori utódom. Mástól munkát csak kivételesen közlök. A hozzám való szeretetet azzal mutatjátok ki legjobban, ha a fölött, amit a »Kis Lap«-ban olvastok, gondolkodtok, a benne felmutatott jó példát követitek és a »K. L.« miatt e g y p i l l a n a t r a s e m hanyagoljátok el a komoly iskolai és házi teendőket. A beküldött apróságokból azért kettőt fel fogok használni. — **Mátyus Klotild.** Nyilatkozatodnak megörültem és már most kérek, küldd be újra azt a kis micsodát. — **Dorina.** A tojotyia és a pipigrafiák kiválóképen sikerültek. Kotlinda bóbítája és kendermagos ruhája igazi remeklés. Kukoriku! Ami kakas ur nyelvéen azt jelenti: nőjjön és gyarapodjék! — **Blaskovits Ilma.** A rajzocska igazán ügyes egy fogalmazásban, mint kivitelben. A legszívesebben emlékezem a multkorira. — **Nyitrai Jenő.** A »Kis Lap«-ot Forgó bácsi egyedül írja. Csak néha közlök egy-egy kis olvasómtól is valamit, ha t. i. beválik. Teljes választomat megtudod, ha elolvasod, mit üzenek az Eichner lányoknak. Ahhoz szabd magad. Én töletek nem kérek munkálatokat. Ti csak olvassátok a »Kis Lap«-ot, én el nem fáradok és ki nem merülök az írásban, mert az én apró népemhez való szeretet folyton lelkesít a munkára, kedvet, erőt ad hozzá s örömet szerez. — **Beőkönyi Ilona.** A kevesebb személyű szindarabokat meg fogod találni a »Kis Lap« meg-előző kötetében, azokból válogathatsz. Ha nem bírod, megrendelheted az Athenaeum kiadó hivatalában, mert az elküldés erre tartozik. — **Grünwald Miksa.** Biz az a te leírásod egy kissé száraz; mintha csak valamely komoly tankönyvből irtad volna ki, vagy az olvasottat emlékezetből irtad volna le. Különben ha rajzot szerezhettek a fekete hattyuról (mert e nélkül nem volna igazolva a közlés) cikkekcskének hasznát fogom venni. Tán beküldheted a másolatod eredetijét. A rejtvényed régen fordult már meg e lap hasábjain. Leveled keltezési helyét és idejét kifejeztetted; ezta mulasztást igen sokatokban róhatnám meg. — **Meczner Sándor.** Jól esett a szíves visszaemlékezés. Üdvözetemet mindnyájatoknak. — **K. J.** Kitűnőek, mint rendszeren. A másikra nézve csak jó szándékunkat

mutathatjuk. Teszünk is lépést, de sikerrel nem merjük biztatni, mert a lap nem a mi tulajdonunk s az ingyenes példányokat szűken méri az Athenaeum. — **Léhóczky Vilmos és Tóni.** Örvendetes tudomásul veszem szorgalmatok és jószívűségtek műveinek valóban fényes eredményét, hogy 150 frtot juttathattok szegény nélkülöző gyermekek fölsegelésére. A jó Isten meg is áld érte. A részletes közlést azonban ne kívánjátok a »Kis Lap«-tól. Hiszen maga mondja hogy »kicsi«, s bizony sok mindenfélére kell a mind szűkebbé váló tér. Köszöntelek! — **Androvich Sándor.** Verseid közlését kéred, melyek többnyire Patkó Pista betyárnak s egyéb gazembereknek viselt dolgait hirdetik. Az igaz, hogy hozzájuk méltóan, azaz rosszul. Egy 3. gymn. osztályba járó fiú jobban cselekszik, ha szünórájában nem rablókat énekel meg, hanem olvas nemzetünk hőseiről és nagyjairól és azoknak a példáján lelkesül. — **Wolkenberg Gizella.**

A mesét úgy hallottad vagy a magad szerzeménye? Egy-egy részlete ügyesen van megírva; de a közölhetés mértékén még alul van. Azonban, vállalhat még valami belőled. Csinos írásodnak szívesen adom ki a dicséretet. A minapi megfejtést nem vettem s így nem is jelenhetett meg. — **Zsarnóczay Erzsike.** Igazi részvétellel vagyok a te szegény kis kutyád iránt, melyet azok a kegyetlen kuvaszok széttéptek. — **Lax Ilona.** Nem elég feladni, de annak csinos, verses formában kell történnie. — **Montgolfier Adolf.** A számtani földvány ügyes. Francia soraidból látom, hogy te a híres és tudós Montgolfier léghajósnak vagy talán valamely unokája, amely származásodra rávall a mathesishez való vonzódásod. Hogyan szakadtatok Magyarországra? — *Az itt külön meg nem említett rejtélyes küldeményeket ismeretes okokból, melyeket már sokszor nyilatkoztattam ki e helyt, nem közölhetem.*

Kis Értesítő.

Nagy szerencsétlenség érte hazánk egyik legnagyobb és legderekabb városát: Szegedet, elborította az árvíz, és Szegeden kívül elborította a pusztító elem még több részét az alföldi magyar rónának. Sok ezer ember lett szerencsétlenné a Tisza szörnnyü áradata által s hajléktalanul jószívű felebarátok segítségére szorul. A „Kis Lap“ nemes szívi kis olvasói, mielőtt még fel is szólítottam volna őket, már ár sietnek hozzájárulni a szenvedők könnyeinek felszárításához s a szomorú esemény hírére számosan küldtek be hozzám adományokat az árvíz által sújtottak részére. Ezennel nyugtázom az eddig érkezett következő adományokat:

Özv. Gerzon Antalné, egy db. 20 frankos arany — Beniczky Magda 2 ft. — László Ellácska 3 frt. — Győri Tibor 1 frt. — Fürst Bertalan 1 frt. — Hanzély László 1 frt. — Zichy Aladár 5 frt. — Zichy Livia 1 ft. 40 kr. — Zichy Marietta 1 frt. — Zichy Sarolta 2 ft. 10 kr. — N. N. 1 frt. — N. N. 50 kr. — Jankó Gyula és Béla 1 frt. — Spitzer Vilma frt. — Török Irén 1 frt. — Végh Ilona 1

frt. — Végh Gyula 1 frt. — Ágai Margit 2 frt. — Freund István 1 frt. — Leipziger 1 frt. — Leipziger Ilona 1 frt. — Ullmann Mór 1 frt. — Radocza Hanna 5 frt. — Friss Etelka 50 kr. — Kronfusz Vilmos, Antal és János 3 frt. — Scheidl Luiza, Károly és Guszti 3 frt. — Baróti Balás Elemér 1 frt. — Buday Emma 1 frt. — Összesen 42 frt. 50 kr.

Ez adományokat eljuttattam rendeltetésök helyére s a szenvedők nevében köszönetet mondok a nemes szívi kis adakozóknak.

Forgó bácsi.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez!

A folyó évnegyed végéhez közeledvén, tisztelettel kérjük azokat az előfizetőinket, kiknek előfizetése e hóval lejár, sziveskedjenek megrendeléseiket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szetküldése akadályt ne szenvedjen.

A „Kis Lap“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . . . 1 frt 40 kr.

Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „Kis Lap“ kiadóhivatalához, (Budapest, Ferencziek tere, 3 sz.) intézendők.

A „KIS LAP“ kiadó-hivatala.

Felölös szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.

Budapest 1879. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.

Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.